

 HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

ANN
LETHBRIDGEOVÁ

Dohazovačka a vévoda

ANN LETHBRIDGEOVÁ

DOHAZOVAČKA
A VÉVODA

PŘEKLAD

MARIE KOUBOVÁ

Milá čtenářko,

září víno vaří, a co nedovaří, říjen dopeče... krásná pranostika, že? Víno, knížky, teplé slunečné dny – to přece k sobě neodmyslitelně patří. Věřím, že i Vy si v této hektické době, kdy se člověk vrací po letních dovolených do pracovního procesu, kdy děti znovu usedají do školních lavic a ještě rozdivočelé z prázdnin trápí mozkové závity nad úkoly, najdete čas a s chutí si přečtete další historické romance.

Mezi anglickou smetánkou 19. století nebylo jednoduché uzavřít manželství. Zpravidla byly sňatky předem domluvené a láska málokdy hrála významnější roli. Najít vhodného ženicha, nebo naopak vhodnou dívku, která by se mohla stát váženou vévodkyní, byl leckdy tvrdý oříšek. Příběh Dohazovačka a vévoda je toho důkazem. Poradit si se zarytým starým mláďencem, který o ženění nechce ani slyšet, bude těžké i pro Amélii...zvláště, když sama vévodu obdivuje.

Závěrečná část minisérie Vévodové z Cornwallu Doznání vévody Newlyna bude trochu napínavá a nebezpečná a připomene Vám příběh Zorra Mstitele. Vévoda z Newlynu totiž pátrá po vrazích rodičů a bere na sebe masku Mstitele. Jenže se mu do cesty připlete Marianne a ukradne neochvějněmu Mstiteli srdce.

Přeji Vám krásné zážitky při čtení těchto příběhů!

S láskou

Váš Harlequin

Ann Lethbridgeová

**DOHAZOVAČKA
A VÉVODA**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Matchmaker and the Duke

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:
Marie Koubová

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2020 by Michéle Ann Young
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-7822-5 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-7823-2 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-7824-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Rok 1817

„Jaspere, je nejvyšší čas, aby ses oženil,“ pronesla lady Mary při snídani nesmlouvavým tónem.

Osloveným byl Jasper Simon Warren, vévoda ze Stone, markýz z Felmontu a hrabě z Blackmore – synovec lady Mary.

Protože při snídani nesnášel jakoukoliv konverzaci, ani nevzhlédl od rozložených a rozečtených novin a duchem nepřítomný odpověděl: „Jistě, teto Mary.“

„Jaspere, slyšel jsi, co jsem ti říkala? Jsi vévoda a s tím se pojí určité povinnosti! Copak jsem tě nic nenaučila?“

Ostrý tón v hlase věstil jedinou věc. Teta Mary se nehodlá jen tak vzdát.

Noviny se proto o nepatrný kousek posunuly. „Ty máš pocit, že zanedbávám své povinnosti, teto Mary?“ pronesl Jasper a dal si záležet, aby z jeho hlasu dýchl potřebný chlad. Pak na tetu pohlédl.

I když na sobě měla zelené šaty zdobené krajkou podle poslední módy, nelítostné jarní slunce odhalovalo nejen vrásky na tvářích a kolem úst, ale i převahu šedin v propracovaném účesu, a potvrdilo, že tetu má své šedesátiny už nějakou dobu za sebou.

„To samozřejmě ne, Jaspere. Já jsem chci, abys byl šťastný,“ ujistila ho vroucně.

Upřeně se na ni zadíval.

„Ujišťuji tě, že jsem naprosto spokojený a nic mi nechybí.“

Vrásky na tetině čele se prohloubily. „Spokojenost a štěstí nejsou rozhodně to samé,“ prohlásila kategoricky.

„A co je podle tebe štěstí? Definoval ho někdy někdo? A od kdy panuje ve společnosti názor, že štěstí je pro lidskou existenci zcela nezbytné?“ zavalil ji otázkami Jasper.

Už roky měl možnost pozorovat manželství svých vrstevníků, takže neměl o tomto stavu nejmenší iluze. Nicméně...

„Moji rodiče byli šťastní, nebo ne?“ zeptal se.

„Nikdy jsem neslyšela nic, co by to popíralo.“

Tato strohá věta ho moc nepřesvědčila. Možná si jen zoufale představoval, že rodiče byli šťastní. Vysnil si to, aby ho jejich ztráta tolik nebolela? Opravdu cítil v jejich přítomnosti radost a lásku, nebo se mýlil? Byl to jen výplod fantazie? Vroucné přání?

Teta Mary se na židli netrpělivě zavrtěla.

„Ať tak či onak, jako vévoda potřebuješ dědice,“ přidala teta další trumf.

Aha, tak odtud vítr fouká, pomyslel si Jasper.

„Všechno má svůj čas,“ prohlásil rezolutně a opět se hodlal věnovat novinám, zejména článku s diskusí o nejnovějších reformách navržených Parlamentem.

„Měl by sis uvědomit, že nikdo z nás nemládne, ani ty ne,“ neodpustila si teta další poznámku.

Opravdu? Složil noviny a položil je vedle talířku s drobečky toastu a kapičkami marmelády, tedy

zbytky toho, co by *za jiných okolností* byla velmi příjemná snídaně.

„Je mi pětatřicet, nejsem žádný kmet nad hrobem,“ namítl pobouřeně.

„Příští měsíc ti bude šestatřicet,“ opravila ho teta. „Než se odeberu na věčnost, ráda bych tě viděla zapatřeného.“

Překvapením mu poklesla brada.

„Ty jsi nemocná? Mám poslat pro lékaře?“

Teta se začervenala.

„Kdepak, jsem zcela zdravá. Ale čas utíká, Jasper. A velmi rychle. Společenská sezona je v plném proudu, a když si nepospíšíš, nebudeš mít z čeho si vybírat. Nabídka nevěst bude přebraná.“

Pozvedl obočí.

„Chceš mi říct, že když projevím zájem o nějakou ženu, mohla by mi dát košem, protože už předtím našla někoho jiného?“

„To zcela jistě ne. Žádná příčetná žena by neřekla ne, kdyby ji požádal o ruku vévoda.“

I kdyby stokrát chtěla, dořekla v duchu. Sama to zažila na vlastní kůži jako mladá dívka. Zavrtěla hlavou a zaplašila nepříjemné vzpomínky. Utápět se v minulosti nikomu nepomůže.

„Tak to můžeš být klidná, tetičko. Rozhodně nebudlám učinit nabídku k sňatku nějaké nepřičetné ženě, takže nemusím nijak pospíchat.“

Koutkem oka pohlédl na složené noviny.

Asi si je odnesu do studovny, přemýšlel. *Tam se mě snad nikdo neodváží rušit.*

„Odmítla by tě jen v případě, že už se zaslíbila někomu jinému. Ale jak víš, že mezi přítomnými dámami není taková, kterou bys nerad přenechal jinému?“

„Jsem si jistý, že to jsou všechno poslušné mladé dámy, jejichž rodiče by rozhodně neodmítli vévodskou korunku. Neočekávám proto žádné obtíže.“

„Ale měl by ses porozhlédnout, chlapče,“ povzdechla si teta a dodala, v hlase zřetelné rozčarování. „Jak vidím, nemá už dál smysl s tebou na toto téma hovořit. Ale dej na mou radu a ožeň se, dokud jsi při síle. Nevíš, co se může v budoucnosti stát.“

Zamračil se. Teta Mary dělala kvůli jeho ženitbě mnohem větší rozruch než kvůli čemukoli jinému už hodně dlouho... co si pamatoval.

Ano, věděl, že jednou se k tomuto kroku opravdu bude muset rozhodnout a najít si ženu, která zvládne roli vévodkyně. Nyní ale není důvod spěchat.

Přesto bylo vidět, že to jeho tetu opravdu trápí.

„Tak dobře, teto. Abych ti udělal radost, slibuji, že se porozhlédnu a podívám se, co se nám letos na svatebním trhu urodilo.“

Tetička na to nic neřekla. Místo odpovědi zvedla hromadu pozvánek, která dosud ležela na stole, a začala je třídit.

Ani na moment ho tím ale neoklamala.

„Tak copak máš ještě na srdci?“

Položila pozvánky zpátky na stůl.

„Ráda bych, aby ses seznámil se dvěma mladými dívkami, sestrami Mitchellovými. Obě jsou velice půvabné, skvěle vychované a pocházejí z dobré rodiny. Viděla jsem je, když jsem byla na večíрку u lady Dobsonové.“

„Lady Dobsonové?“ odfrkl si Jasper znechuceně. „Pokud se nemýlím, lady Dobsonová nepatří zrovna mezi špičku vyšší společnosti. Po její společnosti tedy rozhodně netoužím,“ ujistil ji.

Pak si něco uvědomil a zeptal se: „Když říkáš, že

ty dívky jsou z dobré rodiny, znamená to, že nejsou šlechtického původu?“

Teta se zamračila.

„Nejsou, ale to není důležité. Šla jsem se na ně podívat, protože mi o nich pověděla Sally Jerseyová. Slyšela samou chválu na jejich krásu a úspěchy a chtěla znát můj názor. A podle mě obě obstály na jedničku. Jsou krásné a mají vybrané chování. Trochu mi připomínají Gunningova děvčata,“ dodala teta.

O sestřích Gunningových se bude v kuloárech vyšší společnosti určitě mluvit ještě dlouho. Hned při jejich první společenské sezoně vzaly Londýn útokem a provdaly se za muže z nejvyšších vrstev.

„Takovou ženu ale já rozhodně nehledám.“

„Pak tedy přece jen hledáš,“ neodpustila si teta.

„To je dobře,“ dodala a v jejím hlase zazněla taková úleva, že Jasper neměl to srdce, aby jí oponoval.

Teta Mary byla jedním z mála lidí, které měl upřímně rád. Nejen proto, že se mu málokdy pletla do života.

Asi už pomalu začíná cítit roky, a proto se ho snaží rychle oženit. Její snaha navíc není tak docela od věci. Už má opravdu nejvyšší čas. Sám to cítí, i když si to nerad přiznává.

Jasper si povzdechl.

„Milá teto, nečekej ale, že bych se někdy objevil na akci, kterou pořádá lady Dobsonová nebo jí podobné.“

Manžel lady Dobsonové byl bankéř a šlechtický titul mu udělil král za poskytnuté služby, jimiž byla nejspíše půjčka nebo zaručený tip na ziskovou investici. Mezi skutečnou šlechtu ale nepatřil ani on, ani jeho žena.

„To neočekávám. Vše jde zařídit jinak. Když se roznese, že obě děvčata považuji za uspokojivé, otevřou se jim dveře na ty nejlepší večírky v Londýně. Pan Mitchell je navíc svěřil paní Durantové.“

„Durantové? Kdo to je?“

„Je to vdova – možná si vzpomeneš na jejího muže. Před třemi roky si zlomil vaz na steeplechase, když spadl z koně.“

„Ach ano, vzpomínám si na to. Byl to totální idiot. Jeho ženu si ale nevybavuji.“

„Za svobodna se jmenovala Lindenová. Její bratranec je vikomt. Ona si ve společnosti vybuodovala pověst vynikající dohazovačky. Všichni si ji velmi chválí.“

„A to myslíš vážně, že bych se měl o jedno z těch děvčat ucházet?“ zeptal se Jasper, stále neschopen pochopit tetiny úmysly. To se jí vůbec nepodobá.

„Posledních deset let jsem ti vodila až pod nos všechny ucházející dívky, ale tys o ně nezavadil ani pohledem. Říkala jsem si, že už tě to asi nudilo, a tak jsem chtěla zkusit něco jiného.“

Znuděný? On není znuděný.

Cynický, to ano. Měl už dost věčně pochlebujících dívek a žen, které se urputně snažily upoutat jeho pozornost jen proto, že v patnácti letech zdědil titul vévody.

Měl na ně čich a dokázal je rozeznat na míli daleko. Ale rozhodně nebyl znuděný. Byl v pohodě, spokojený se současným stavem.

Měl pár dobrých přátel, většinou mužů dostatečně bohatých na to, aby měl jistotu, že s ním nedrží jen pro osobní prospěch. Jim mohl opravdu věřit.

A měl také milenku, Jane Garnetovou, jejíž přízně si užíval již řadu let a k níž mohl zajít, kdykoliv se mu zachtělo.

„Nakonec ode mě budeš také chtít, abych se vzdal služeb paní Garnetové,“ nadhodil opatrně Jasper.

Teta dál procházela pozvánky, a aniž vzhlédla, suše odvětila: „I to je možné.“

Kčertu! Zdálo se, že jeho pohodlný staromládecký život v bezpečných zajetých kolejkách pomalu, ale jistě končí.

„Podle mne by pro tebe byla ideální ta starší – Charity. Ta mladší by se skvěle hodila pro Alberta,“ pronesla teta tak potichu, že ji Jasper málem přeslechl.

Teta si prostě nedá pokoj a bude Alberta Carlinga stále protežovat a snažit se ho posouvat po společenském žebříčku. Jasper to částečně chápal, byl to totiž jediný žijící příbuzný ze strany její matky. Sňatek s dědičkou by mu v postupu nahoru bezpochyby pomohl.

Kdysi dávno si byli Jasper s Albertem velmi blízcí. Bohužel se záhy ukázalo, že Albert s ním nejedná upřímně a Jasper mu přestal věřit. Sice se občas vídali, ale původní upřímnost a srdečnost z Jasperovy strany byla ta tam.

V salonu jednoho z domů na Bedford Square mezitím neklidně pochodoval papá Mitchell, ostentativně ignorován jak dcerami, tak jejich gardedámou.

Obě dcery – Charity a Patience – byly plavovlasé a krásné a obě byly v tomto roce uvedeny do společnosti, takže si užívaly svoji první společenskou sezonu.

Amélie Durantová, jejich gardedáma a vychovatelka v jedné osobě, měla tmavé vlasy i oči a blížila se třicítce.

Sama sebe nikdy nepovažovala za nějakou krásku,

ale měla štěstí, že se narodila v nejvyšších společenských kruzích.

Papá Mitchell a jeho tirády ji momentálně dost unavovaly.

„Paní Durantová, najal jsem vás, protože máte skvělé konexe a protože chci, abyste našla mým dcerám vhodné manžele mezi šlechtou.“

Odmlčel se a zadíval se na ni přes naleštěný cvikr.

„A vy mi tu teď s klidem říkáte, že na včerejším večírku, kam jste vzala moje dcery, nebyl žádný svobodný hrabě nebo vévoda!“ téměř zakřičel vyčítavě.

„Ale papá,“ namítla Charity Mitchellová a pozvedla modré oči od vyšívání, aby se na otce sladce usmála.

„Byl tam lord Philpot a také sir Robert... Robert... už nevím, jak dál,“ pohlédla s otázkou v očích na Amélii.

„Lord Robert Partere,“ pomohla jí Amélie.

„Je to velmi stará rodina, která má styky na nejvyšších místech.“

Amélie již papá Mitchellovi vysvětlila svůj plán několikrát, ale zdálo se, že ho stále nechápal. Neviděl důvod, proč jít na věc polehoučku a pomalu. Amélii slova o tom, že najít dívkám aristokratického ženiča vyžaduje cit, noblesu a trpělivost, zejména když mají středostavovský nikoliv šlechtický původ, vnímal napůl, pokud vůbec. Jako obchodník byl zvyklý jednat a neotálet.

Amélie potlačila zoufalé zasténání a začala mu znovu trpělivě vysvětlovat: „Cílem včerejšího večera nebylo najít nápadníky...“

„A co tedy *bylo* cílem včerejšího večera?“ zamručel.

„Cílem bylo přesvědčit přítomné členy vysoké

společnosti, že vaše nádherné dcery mohou být bez obav pozvány na ty nejlepší večírky sezony a že se umí chovat vybraně, jak se sluší na opravdové dámy.“

Otočila se s úsměvem na dívky.

„A obě to zvládly skvěle, to vás mohu ujistit. Lady Mary Warrenová se o jejich vzhledu a chování vyjádřila velmi pochvalně.“

Amélii trvalo téměř tři měsíce, než dívky naučila, jak se ve vznešené společnosti chovat, a než je zbavila yorkshirského přízvuku – na rozdíl od jejich otce, který se o to ani nesnažil.

A že bylo, co se učit. Pravidla společenské etikety a námluv byla nelítostná a dívky musely být na svou neposkvrněnou pověst velice opatrné.

Jejich postavení se bohužel příliš nelišilo od postavení bezduché loutky. Do sňatku musela dívka poslouchat rodiče, po sňatku převzal velení manžel.

Prvním krokem k nalezení manžela bylo uvedení do společnosti, kdy se dívky mohly seznamovat s vhodnými mladíky na společenských akcích a plesech. Nesměly tam ale samy – pouze s doprovodem rodiče nebo gardedámy. Stejně tak nesměly samy nikoho oslovit, představit se či dokonce vyzvat k tanci!

To vše a mnoho dalšího sestry hravě zvládly. Navíc v jejich případě vysokou společnost nijak netrápilo, že otec dívek je „pouhý“ obchodník.

Stačilo jim, že pro své dcery shromáždil dostatek finančních prostředků a že je smířen s tím, že se později nebude plést novomanželům do života.

Na druhou stranu, nižší původ nesmí její chráňky nijak diskvalifikovat, pokud se mají dočkat nabídky od nejvyhledávanějšího starého mládence, bylo Amélii jasné. Naštěstí věděla naprosto přesně, jak zajistit, aby se takovéto mladé slečny setkaly

s vhodnými a počestnými džentlmeny. Hlavně počestnými. Dělal to již dlouhou řadu let.

Společenská smetánka jí důvěřovala. Věděla, že je velmi schopná a že šlechtickým potomkům nabídne jen ty nejkrásnější, nejroztomilejší a hlavně dokonale vychované mladé dámy.

Rodiče pak věděli, že pokud chtějí využívat Amélieových služeb, musí dodržovat všechny její příkazy a instrukce do posledního písmenka. Výše její odměny za dohodnuté manželství pak závisela na dohodách uzavřených rodinami nevěsty a ženicha.

V tuto chvíli se ale sestry Mitchellovy zdály být větší výzvou než kterékoliv dívky před nimi. Jejich nepopíratelná krása jim sice dávala velké šance, stejně jako milá povaha, díky níž je měla od samého počátku ráda. I proto byla ochotná si je vzít do péče.

Bohužel, jejich ovdovělý otec, který se vydrápal nahoru vlastní pílí a za cenu překonávání velkých překážek – jak o sobě s oblibou a často sám říkal – byl velmi vznětlivý a měl tendenci na všechno pospíchat. Necenil si jejich rad, jak by měl.

Viditelně mu chyběla žena, která by mu vysvětlila, co a proč Amélie dělá, a držela ho trochu na uzdě. Jenže to by musela být pěkně silná žena. A jeho dcery takové bohužel nebyly.

Amélie začínala mít obavy, zda její rozhodnutí pomoci jim najít si vhodného manžela mezi šlechtou nebylo unáhlené.

„Kdo je lady Mary Warrenová?“ zeptal se papá Mitchell a založil si ruce na prsou. Byl to statný růžolící muž s kulatým obličejem. Plavé vlasy měl již prošedivělé a na temeni značně prořídlé.

„Nikdy jsem o ní neslyšel.“

„Ale papá,“ opáčila Patience a sepjala ruce. „Měl bys vážně dávat pozor, když nám paní Durantová čte z Debrettovy příručky. Je tam krátká historie každého držitele šlechtického titulu v Británii – pak bys věděl, že je to teta nejbohatšího vévody v celé Británii.“

„A taky nejmladšího,“ dodala Charity a zamračila se. „I když mu je už čtyřiatřicet.“

„Pak je to muž v nejlepších letech,“ poznamenal spokojeně otec.

Ani jednu z dívek ale příliš nepřesvědčil.

„Mně přijde strašně starý,“ namítla Charity a podívala se na Amélii v naději, že s ní bude souhlasit.

„Ale no tak, Charity. Rozhodně to není žádný stařec. Tatínek má pravdu,“ pronesla Amélie.

Kdyby to byla pravda, byla by z ní za pět let stařena.

„Ale vévoda se pohybuje ve společnosti už řadu let a zatím se netvářil, že by se chtěl usadit. Navíc nepatří mezi muže, kterého bych vám doporučila jako vhodného kandidáta. Vévoda je na vás příliš vysoko. Pokud si bude hledat ženu, bude určitě chtít nejméně dceru hraběte.“

„Vy ho asi nemáte moc ráda, že?“ zareagovala Patience ani ne tak na její slova, jako na tón, který zvolila.

Patience byla mladší ze sester a podle Amélie ta chytřejší. Otec ale dával přednost spíše povolnější Charity.

Jinak ale nebyl mezi sestrami velký rozdíl. Jako většina mladých dívek, které byly uvedeny do společnosti a užívaly si svou první společenskou sezonu, měly i ony hlavu plnou romantických představ.

Amélie byla v jejich věku úplně stejná. I proto se nadporučíku Durantovi podařilo tak rychle ji

okouzlit. Zpočátku to pro ni byl rytíř v zářivé zbroji, o jakém snila každá dívka.

Dnes už si Amélie nemyslela, že by takový muž opravdu existovali. A pokud ano, zcela jistě z nich nejsou dobří manželé.

„Nemohu opravdu říct, že bych ho znala, znám jen jeho pověst. Byla jsem mu pouze jednou představena,“ vysvětlila a vzpomněla si na onen den, jako by to bylo včera.

Když se s ním poprvé setkala, připadal jí velmi přitažlivý. Při dalším setkání ji ale okouzlení rychle přešlo. Jeho prázdný pohled jí jasně ukázal, že se na ni vůbec nepamatuje.

Bylo to jasné. Proč by se obtěžoval pamatovat si někoho, kdo se nepohybuje po jeho vznešené oběžné dráze?

Dnes ho považuje za muže, který svou pýchu schovává – nepřiliš úspěšně – za maskou naučené zdvořilosti. Zařadila si ho do kategorií lidí bez jakýchkoliv velkých citů nebo emocí.

Krátce poté, co mu byla představena, se seznámila s Tarquinem Durantem a bez dlouhého otálení se za něj vdala.

Když o dva roky ovdověla, vrátila se zpátky do Londýna. Poté, co se jí podařilo odhalit podezřelou minulost ženicha vlastní neteře, a zabránit tak katastrofálnímu sňatku, začala se věnovat sjednávání sňatků profesionálně.

Podařilo se jí dát dohromady neteř s nejvyhledávanějším mužem sezony – dobře, tak s druhým nejvyhledávanějším mužem, protože vévoda ze Stone byl vždycky první.

Od té doby její pověst dohazovačky par excellence jen stoupala. Peníze, které si za poslední tři

roky vydělala, jí umožnily slušný život a vlastní dům v dobré čtvrti.

Těšilo ji pomáhat mladým dívkám najít si dobrého manžela, když už jí samotné se to nepodařilo.

„Chcete tím snad říct, že moje děvčata jsou něco horšího než on?“ vyskočil papá Mitchell.

„To jistě ne,“ usmála se chladně Amélie.

„Vaše dcery budou výhrou pro každého džentlmena. Ale vévoda velmi dbá o svůj rodokmen.“

Papá Mitchell měl okamžitě jasno.

„Pak tedy není pro mé dcery dost dobrý,“ rozhodl a tvářil se nezlomně.

Amélie na chvílku zavřela oči.

„Nezaměřujme naši pozornost jen na vévodu, jsou tu i džentlmeni, s nimiž se během dalších týdnů vaše dcery seznámí a mezi nimiž si vyberou vhodné manžely.“

„Mě zajímají jen džentlmeni s titulem,“ vyštěkl papá Mitchell.

„Mladí džentlmeni s nadějnými vyhlídkami a poctivými úmysly, z nichž budou vynikající manželé. Neslibuji vám titul, ale každý džentlmen, kterého vám doporučím, bude ve všech ohledech více než přijatelný.“

„Jedna ze sester Gunningových se vdala za vévodu a druhá za hraběte,“ poznamenala Patience.

„A nebyli to oba vévodové?“ zažertovala Charity a obě sestry se rozesmály. Vypadaly tak veselé a hezké.

Amélie se rozhodla, že se k jejich veselí nebude vyjadřovat. Nicméně jim musí připomenout, aby se nesnažily sestry Gunningovy napodobit.

Obě se sice skvěle provdaly, ale také se zapletly do nepříjemného skandálu. Zatímco v případě sester

Gunningových byla společenská smetánka ochotna takovou indiskrétnost přehlédnout, protože patřily mezi vyšší šlechtu, společenským outsiderům, jako jsou sestry Mitchellovy, by podobný skandál rozhodně neprošel.

Pokud bude papá Mitchell i nadále odmítat její rady, může to ohrozit její reputaci prvotřídní dohazovačky, schopné představit vysoké společnosti jen ty nejlepší a nejvybranější dívky. Měla by zvážit, jestli tuto spolupráci neukončí.

Jak Jasper očekával, na plesu lady Jerseyové byla velká tlačence. Jako jednu z mecenášek nejluxusnějšího londýnského klubu Almack's si ji nedovolil jen tak někdo ignorovat.

Když Jasper dorazil, po schodišti do salonu v prvním patře se již vinula dlouhá řada dychtivých návštěvníků, poslušně čekajících, až budou ohlášení.

S netrpělivým povzdechnutím udělal to, co dělal při podobných příležitostech téměř vždy. Vydal se k zeleným dveřím diskrétně ukrytým pod velkým schodištěm a poté, co vsunul minci potřebné hodnoty do napřážené dlaně, vydal se nahoru schodištěm pro služebnictvo.

Proč proboha lidé trvají na tom, aby jejich jména byla vytrubována před místností plnou lidí? Nikdy mu to nešlo na rozum.

Nikdo to stejně neposlouchal, až na hostitele s hostitelkou. Navíc se tu téměř všichni mezi sebou znali. A pokud někdo někoho neznal, nejspíš nebylo o co stát.

Rozhlédl se po přecpaném tanečním sálu v naději, že zahlédne nějakou přátelskou tvář. Hostitelka ho spatřila okamžitě a vydala se mu vstříc, aby ho přivítala.

„Přišel jste jako obvykle, jak vidím,“ pronesla s úsměvem.

Přistihla ho takto přijít už před lety a od té doby ho tím neustále škádlila.

On tento způsob příchodu považoval už spíše za otázku cti než za racionální řešení, které ho navíc chránilo před otravnou konverzací s čekajícími lidmi. Stejně by od něj zase chtěli nějakou službičku.

„Co mi také zbývá, Sally, když jste na bál pozvala celou společenskou smetánku?“

Uděkala na něj smutný obličej.

„Nechtěla jsem nikoho zarmoutit.“

Proto také tak ochotně rozdávala volné vstupenky do klubu Almack's. Byla noční můrou ostatních mecenášek.

„Máte moc měkké srdce.“

„Zatímco to vaše je tvrdé a studené jako kámen. Vaše jméno vám opravdu sedí, Stone.“

Zašklebil se, vděčný za to, že lady říká, co si opravdu myslí, na rozdíl od spousty jiných žen, které raději chodily kolem horké kaše a ještě velmi opatrně.

„A já myslel, že si toho nikdo nevšiml.“

Potřásla hlavou. „Jednou, a nebude to dlouho trvat, ho někdo určitě rozehřeje. Uvidíte.“

Uklonil se a zamířil pryč. Přidal se ke skupině mužů na druhém konci místnosti, daleko od hlučného orchestru. Některé z nich znal ze studií na univerzitě, jiné od své první společenské sezony.

Většina už byla nyní ženatá a měla děti, bydlela ve městě a měla svá křesla ve Sněmovně lordů. Právě zasedání parlamentu bylo důvodem, proč lordové mířili během sezony do Londýna. Jejich ženy pak využily toto období pro sjednávání sňatků.

Jasper se rozhlédl kolem sebe.

Ples byl stejný jako kterákoliv jiná společenská akce, které se kdy zúčastnil. Skupinky debutantek postávaly v malých skupinkách po krajích tanečního parketu a snažily se tvářit, že jim vůbec nevadí, že je nikdo nevyzval k tanci a ony se proto cítí mizerně.

Dívky, které měly větší štěstí a nyní kroužily po tanečním parketu, zářily jako diamanty a jejich matky radostně klevetily, aniž by ze svých dcer spustily oči.

V koutech sálu pak postávaly ostýchavky, které už měly jednu či dokonce tři sezony za sebou. Spjojoval je výraz odevzdanosti a ztracených nadějí.

Jaspera to jen utvrdilo v přesvědčení, že večery v pánském klubu jsou rozhodně lepší než noc strávená tancem zde.

Netrvalo dlouho a Sally se k němu vrátila.

„Je na čase, abyste poznal sestry Mitchellovy. Pojdte, seznámím vás.“

Jasper neměl rád pocit, že s ním někdo manipuluje a málem odmítl. Ale pak ho přece jen přemohla zvědavost. Sally ho dovedla k velké skupině postávající blízko orchestru. Uprostřed skupinky mladých dam a džentlmenů stály dvě světlovlasé dívky s rozzářenými modrými očima a nádhernou postavou, oblečené do bílých, vkusně jednoduchých šatů.

K Jasperově překvapení si to Sally nenamířila přímo k nim, ale k ženě, která stála opodál. Bylo vidět, že je už chvilku plnoletá, ale její exotická krása, černé vlasy, tmavé oči a pleť, která připomínala teplejší krajiny než chladnou Anglii, ještě rozhodně nezačala uvadat.

Při pohledu na ni se mu na okamžik zastavilo

srdce. Něco takového se mu už dlouho nestalo. Navíc měl pocit, že tu ženu zná – že se už někdy setkali.

„Paní Durantová, dovolu, abych vám představila vévodu ze Stone,“ pronesla Sally.

Ach ano, paní Durantová, ta dohazovačka, co se o ní zmiňovala teta Mary. Nečekal, že by dohazovačka mohla být tak krásná. A povědomá. Kde ji jen mohl vidět?

Žena na něj pohlédla a zorničky se jí na nepatrnou chvíli rozšířily. Její duhovky měly barvu karamelu s jiskřičkami zlata ve středu.

Nádherné oči, plné tepla a vřelosti. Znal ty oči. Jen jejich barva se trochu změnila a potemněla.

„Jste mi nějak povědomá. Nesetkali jsme se už někdy?“ podotkl Jasper a v duchu usilovně přemýšlel, při jaké příležitosti to mohlo být a kdy.

Paní Durantové se v obličejí mihl záblesk překvapení, které ale rychle vystřídal chladný úsměv.

„Jak milé, že jste si vzpomněl, Vaše Milosti.“

Čert aby to vzal. Vždycky se chlubil tím, že si pamatuje obličejí lidí, které potkal. Trvalo mu roky, než tuto dovednost vybrousil k dokonalosti, ale ve lice se mu hodila, když jednal s obrovskou spoustou lidí, za něž byl nějakým způsobem odpovědný.

Tak proč si najednou nemůže vzpomenout, *kde* potkal tuto ženu? A kdy?

A proč má podivný pocit, že ho ta žena nemá moc v lásce? Dotkl se jí snad něčím?

Poklonil se. „Potěšení je na mé straně.“

„Dovolte, vévodo, abych vám představila mé chráňky.“ Odměřenost jejích slov ho vrátila do reality. Opravdu ho nemá ráda.

„Jak vidím, jste v dobrých rukou, vévodo,“ podotkla Sally. „Nechám vás tedy v péči paní Durantové,“

dodala a odplula stejně svižně jako připlula. Ta žena nevydrží být ani vteřinu v klidu, pomyslel si Stone.

Když se otáčel směrem k dívkám, nemohl nezažnat úchvatný profil paní Durantové.

Sochař by jen stěží vystihl tak jedinečnou kombinaci výrazných, ale přesto čistě ženských rysů. Rysů, které by si zasloužily být dlouhé hodiny detailně prozkoumávány.

A její pleť! Vyzařovala tajemné světlo i teplo zároveň, a byla tak jemná, že málem neodolal naléhavé potřebě a přejel jí prstem po tváři, aby si ověřil, zda je opravdu tak hebká a hedvábná, jak vypadá.

Zavrtěl hlavou, aby tu myšlenku zaplašil, a donutil se zaměřit svou pozornost na dvě mladé dámy, které na něj s očekáváním hleděly.

Ano, jsou mladé a krásné, dokonce velmi krásné, ale vedle jejich gardedámy jejich krása bledla až k nevýznamnosti. Alespoň podle Jaspera.

„Vaše Milosti,“ pronesla se zřetelnou pýchou v hlase paní Durantová, „dovolte, abych vám představila slečnu Charity Mitchellovou a její sestru, slečnu Patience. Dámy, představuji vám vévodu ze Stone.“

Obě dívky se zdvořile uklonily a usmály se na něj. Při úsměvu ukázaly půvabné dolíčky.

Uklonil se a zdvořile se zeptal: „Jak si užíváte vaši první společenskou sezonu, dámy?“

Byla to triviální otázka, vždy mu ale v podobných situacích dobře posloužila.

„Máme se naprosto skvěle,“ ujistila ho mladší Patience a dodala: „I když toto je teprve náš druhý ples.“

„Nikdy jsem neviděla tolik lidí v tanečním sále. Po pravdě jsem neměla tušení, že někdo může mít ve svém domě takto velký sál,“ přiznala otevřeně Charity.

Upřímnost dívek Jaspera příjemně překvapila. Bavily se s ním zcela přirozeně, jako normální lidé. Žádné chichotání, žádné nakrucování, žádné sladké řeči.

Pohlédl na jejich doprovod. Paní Durantová ho ostražitě sledovala, jako by přemýšlela o motivech, které ho vedly k tomu, že chtěl být dívkám představen.

Opět zapátral v paměti ve snaze přijít na to, kdy se setkali a čím ji pravděpodobně rozhněval. Bylo nad pochyby jasné, že ho nemá vůbec v lásce.

Nebo ho prostě odhaduje coby potenciálního nápadníka? Nezamlouvalo se mu, že by dotyčná dáma mohla nabýt dojmu, že by mu mohla najít dobrou manželku.

Na druhou stranu ho to nijak nepřekvapilo. Jakmile lidé zjistili, že má titul vévody, okamžitě začali přemýšlet, jak by toho mohli využít pro své dobro. Proč by se ona měla chovat jinak?

Pravdou bylo, že ačkoli dívky byly vybraně oblečené a krásné jako obrázek, nepocházely z vyšších šlechtických kruhů. Jasper vždy předpokládal, že právě v těchto kruzích bude případnou manželku hledat.

Paní Durantová bojovně pozvedla bradu, jako by mu četla myšlenky.

Jak to, že mu připadá tak krásná? Její rysy byly nepřehlédnutelné, ale dodávaly jejímu obličejí spíše výraz síly, nikoliv krásy.

V tu chvíli si vévoda uvědomil, co se od něj očekává, když se nechal dívkám představit. Bude muset jednu z nich vyzvat k tanci, jinak si společnost jeho chování vyloží jako výraz nespokojenosti. A on rozhodně nespokojený nebyl.

Krátce se usmál na starší z dívek.

DOHAZOVAČKA A VÉVODA

„Prokážete mi tu čest a zatančíte si se mnou kotilion, slečno Mitchellová?“

Dívka se zarděla a koutkem oka si ověřila u paní Durantové, zda smí. Když tato přikývla, odpověděla s úklonou: „Bude mi potěšením, Vaše Milosti.“

Uklonil se. „Přijdu si pro vás,“ slíbil a odešel. Podle šepotu, který ho cestou provázel, odhadl, že společnost s údivem přijímá fakt, že vévoda ze Stone, ten věčný starý mládenec, se přece jen odhodlal vyzvat k tanci debutantku sezony.

Bude to paní Durantová považovat za první krok ke kýženému cíli?

DRUHÁ KAPITOLA

Amélie nedokázala pochopit Stoneovu hru. Opravdu hledá nevěstu? Lady Warrenová nic takového nenaznačovala, když spolu mluvily, ale zase by to mohlo vysvětlovat její přátelské chování během muzikálu u lady Dobsonové.

Pokud je tomu opravdu tak, pak je jasné, proč chtěl být jejím chráněnkám představen. Doufala ale, že svůj zájem o ně nemyslí vážně.

Charity a Patience byly velmi milé mladé dámy a nezasloužily by si muže, který díky svému titulu shlíží na většinu světa kolem sebe s opovržením.

Je možná hezký, to ano, ale srdce má z ledu. Vlastně z kamene, když je Stone, opravila se v duchu.

Pomalou vydechla. Možná je k němu nespravedlivá a nechává se ovládat svými předsudky. Pokud byl vévoda ze Stone natolik spokojený, že vyzval Charity k tanci, pak mají obě sestry otevřené dveře do nejvyšší společnosti, aniž by se o to musela Amélie zasadit.

Z nějakého důvodu ji tato jeho moc rozčilovala snad úplně nejvíc.

Jednu věc věděla Amélie zcela jistě, a to, že Stone

nepotřebuje bohatou manželku. Může si proto klidně vybrat manželku i z nižších vrstev a nehledat jen mezi vyšší šlechtou.

Sevřelo se jí srdce. Měla prostě o dívky strach. Ale musela si přiznat, že se vévoda choval k Charity naprosto vzorně. Tedy povýšeně a rezervovaně jako vždy.

Bože, snad nemá nečestné úmysly! To by pak musela dát velmi jasně najevo, že jako ženich naprosto nepřichází v úvahu. Zadívala se znovu na jeho široká ramena mizející v davu. Evidentně pravidelně sportuje. Věk se na jeho postavě a kondici zjevně nijak neprojevuje, na rozdíl od jiných mužů. Musela uznat, že teď byl fyzicky mnohem přitažlivější, než když se s ním setkala poprvé.

Charity se dotkla její paže, aby upoutala pozornost na sebe. Evidentně měla něco na srdci. Amélie chvíli posečkala a pak s ní diskrétně poodešla stranou.

„Je vše v pořádku?“

„Ani ne. Chtěla jsem kotilion tančit s lordem Sherbournem a ne s vévodou. Ale bála jsem se ho odmítnout!“

Stone byl postrachem pro mnohem otrlejší ženy. Navíc, pokud by ho Charity odmítla, byla by to pro ni i její sestru naprostá pohroma.

Amélie se zhluboka nadechla. I kdyby Stone nemyslel svůj zájem o Charity vážně, nelze ho brát na lehkou váhu.

„Říkala jsem si, že jsi asi dost nervózní. Bylo to slyšet, když jsi s ním mluvila. Příště se zkus nejdříve zhluboka nadechnout, dáš tak mozku čas se vzpamatovat.“

Povzbudivě se na dívku usmála. „Ale jinak sis vedla velmi dobře, má drahá. Na vévodu jsi musela